

ב"ל (ירושלים) 33231-05-12 - בנימין פרץ נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (ירושלים) 33231-05-12 - בנימין פרץ נ' המוסד לביטוח לאומי מוחזע עובדה ירושלים
ב"ל (ירושלים) 33231-05-12

בנימין פרץ
ע"י ב"כ - עו"ד נאות אילון
נגד

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ - עו"ד ארז בן דוד
בית דין אזרחי לעובדה בירושלים
[13.02.2013]

כב' השופט דניאל גולדברג
פסק דין

1. המערער, מר בנימין פרץ, הגיע ערבו זה לפי סעיף 5 לחוק התגמולים לנפגעים בעקבות איבת, התש"ל-1970, על החלטת הוועדה הרפואית לעררים מיום 17.4.12, לפיה אין קשר סיבתי בין הנכות הנפשית של המערער לבין פגיעה איבת בה ונגע בשנת 2003.

2. ההחלטה הוועדה הרפואית לעררים ניתנה על פי פסק דין זה מיום 11.2.11 בתיק ב"ל 11-03-52070, בגין:

"הריini מורה על השבת עניינו של המערער לדין בפני הוועדה הרפואית לעררים על מנת שתתברר האםโนוכח במצבה וככל המסמכים הרפואיים שעמדו בפניה, סובל המערער נכות בתחום הנפשי אם לאו, ولو על דרך ההחמרה. בתוך כך תשיקול הוועדה בנסיבות העניין המייחדות להם טווען המערער בדבר נוכחות במספר רב של אירופי טרור להיעזר במבחןים נירופסיכולוגיים ואחרים". (להלן: "פסק הדין").

3. הוועדה הרפואית לעררים התקנסה על פי פסק הדין ביום 12.1.12 ושלחה את המערער למבחן נירופסיכולוגי אצל הנירופסיכולוגית גב' איה גל. גב' גל כתבה בסיכום חוות דעתה: "בנימין פרץ, בן 56, הופנה להערכתה נירופסיכולוגית בשאלת PTSD בעקבות חשיפה לפיגועים רבים בתקופות שונות.

בສולם ה-PTSD הופעות רבות אופייניות ל-PTSD. שיתף פעולה בבדיקה והשكيיע מאמץ מתאים.

...

מציג אכן תמונה של PTSD. עם זאת, מהركע עולה שהוא קיימות בעיות אישיות והתנהגותיו קודמות. בנוסף, מדבריו עולה שנחחש לפיגוע איבה בטוחו רחב מאוד של שנים, החל משנות ה-70, המשך בשנות ה-90 ואחר' ב-2003, וגם מאוחר יותר קשה מאד להעיר מתי החלו התופעות הפוסט טראומטיות ולאילו מהאירועים לקשור אליו".

4. בדינה המסכם קבוע הוועדה הרפואית לעררים ביום 17.4.12: "הועדה עינה בדו"ח נירופ', ד"ר איה גל מ-4.3.12. הועדה התקנסה מהוראות פס"ד מ-1.12.11.

בסיום מצינת הבודק שקיימות תופעות שאופייניות ל-ptsd אך גם עם מבחנים גם מהתובע עצמו היה קשה לה הבין לאיזו אירוע בדוק משיר את מצבו הנפשי. לצורך בדיקת קלינית קודמת התובע עצמו קשר את מצבו הנפשי עם פיגועים בשנות ה-70. נבדק בביטוח לאומי ב-2006 ותיק נסגר ללא קביעה של נכות נפשית. כ"כ הוועדה מצינת שאובחן עוד בהיותו צבאי כסובל הפרעות אישיות. גם לאחר התרשםות קלינית וגם לאחר בדיקה ניראל הוועדה לא רואה סימנים שמצוקיים הנחת נכות נפשית בגין אירוע ב-2003".

5. המערער טוען כי טעתה הוועדה הרפואית לעררים לאחר שקבעה כי המערער סובל מסתמוות דחק פוטרטראומטית ועל כן היה עליה לקבוע את שיורר נכות הנפשית, וככל שמצויה נתונים רפואיים מוכחים באשר למצב רפואי נפשי קודם, הייתה רשאית לנחות את הנחות הקודמת מן הנוכחות הנוכחיות.

6. כן טוען המערער כי הוועדה הרפואית לעררים טעה מלאה הפעילה לטובת המערער את הספק העולה מכל הנתונים שהיו בפניה שמא נגרמה למערער נכות נפשית בשל פגיעת האיבה מ-2003.

7. המשיב מתנגד לערעור וטען כי הוועדה הרפואית לעררים ישמה את פסק הדין ההלכתה, בכך שקבעה באופן פוזיטיבי היעדר קשר סיבתי בין הנחות הנפשית של המערער לבין פגיעת האיבה משנת 2003, מוביל לדעתה התעורר כל ספק בעניין. לעומת זאת המערער חותר תחת שיקול דעתה המקצוע- רפואי של הוועדה, בלבד להצביע על טעות משפטית כלשהי בפעולתה.

8. לאחר שעינתי בנסיבות החלטים החלטי לקל את הערעור, מהኒומות הבאים:

9. לדעתו, הוועדה הרפואית לעררים לא קיימה את הוראת פסק הדין לפיה עלייה להבהיר אם נכון ממצאהו וכל המסמכים הרפואיים שעמדו בפניה סובל המערער מנקות נפשית ولو על דרך ההחמרה כתוצאה מגיעת האיבה מ-2003.

10. הוועדה ייחסה משקל רב לדוח של גב' גל וכן להתרשםותה הקלינית בבדיקה את המערער בדיון מיום 31.1.12. בדיון זה רשמה הוועדה ש"התובע מספר שכל הזיכרונות של אירוע זה משנות ה-70". גם גב' גל צינה שהמערער הזכיר את חשיפתו לפיגוע בשנות ה-70.

11. יתרכן שיש משקל לעמדתו הסובייקטיבית של מי שסובל מ-ptsd בקביעת מקורות. עם זאת, הדעת נותנת שיש חשיבות גם למסמכים הרפואיים שנרשמו לפני ואחריו מועד פגיעת האיבה, לצורך קביעת קיומו של קשר סיבתי, ولو על דרך ההחמרה, בין הפגיעה לבין הנחות הנפשית.

12. פסק הדין חיב את הוועדה להתייחס לכל המסמכים והמצאים שלפניה. בפרוטוקול הדיון בוועדה מיום 31.1.12 מצוין כי תיקו הרפואי של המערער מקופת חולם מכבי וכן מסמכים רפואיים מ"ד ר安娜 (מכפר שאול) ומד"ר בורדה, היו לפניה. הדיון של הוועדה אינו מתיחס למסמכים אלה, שמא יש בהם כדי לתרום לקביעת קיומו או היעדרו של קשר סיבתי, ولو על דרך ההחמרה, בין פגיעת האיבה מ-2003 לבין תסמונת PTSD, ממנה סובל המערער על פי קביעתה של גב' גל.

13. בנוסף לכך, הוועדה כללה לא דנה באפשרות של החמרת מצבו של המערער, כפי שהונחתה לעשות בפסק הדין, והיא אף לא דנה בניסיותיו המיויחדות של המערער, כמו שנכח במספר רב פיגועי טרור.

14. אשר על כן החלטתי לקבל את הערעור ולהזכיר את עניינו של המערער לוועדה הרפואית לעררים, על מנת שתתקיים את פסק הדין. על מנת שההכרעה בעניינו של המערער תהיה מושדת על תשתיית עובדיות- רפואיות מלאה, יהיה רשאי המערער לתמוך את עררו במסמכים רפואיים שטרם הגיע לוועדה.

15. הערעור מתකבל כאמור בסעיף 14 לעיל.

16. מוצג המערער באמצעות הלשכה לסייע משפטי - אין צו להוצאות.

17. ערעור ברשות לבית הדין הארץ לעובדה תוך 30 ימים מיום המצתה פסק הדין לצדים.
נitet היום, ג' אדר תשע"ג, (13 פברואר 2013), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.